

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Έτος Θ' 849

Ιδιοκτήτης—Διευθυντής

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Πέμπτη 16 Ιουνίου 1932

ΤΟ ΔΑΪΤ'ΚΟΝ ΚΟΜΜΑ ΚΑΙ Ο ΒΕΝΙΖΕΛΙΣΜΟΣ

Ο «Εκδηρύξ» της παρελθούσης Πέμπτης έδωκε μάλιστα τον δέη ύμνον εις τον ένταυθα ΔαΪτ'κού Κομματος, χωρίς γ' αναφέρεται και τόν σιηλοβάτην αυτού, τόν όποιον ύμνον δημοσιεύμεν με τάς ά γαγκαλάς παρασηρήσεις :

«... Υπάρχουν ένταυθα πλείστα όσα διακεκριμένα και άφωτισμένα στελέχη του ΔαΪτ'κού Κομματος, δυνάμενα να έμπνεύσουν και να έπιβάλουν άκόμη την δέουσαν θεαταίαν. (Σ. της Ε. Υποκρίνεται ο έξ ύπο γείων έποβολός του «Εκδηρύκος» ότι πιστεύει ότι υπάγχει διαίρεσις διχόνοια μεταξύ των μελών του ένταυθα ΔαΪτ'κού Κομματος). Θα προσφέρουν ούτω μίαν θετικήν ύψη ρεσίαν προς τό Κομμα των, τό όποιον θωροφείται, και είναι παράγματι έθνικόν κόμμα της Κοινωνικής τάξεως και γαλήνης, άρχών ύμνων και έμπνέον τών σεβασμών, ό μετά του όποιου άνταγωνισμός έν τφ πολιτικφ και ιδεολογικφ έπιπέδφ άποτελεί τιμήν και ύπερηφάνειαν δια κά θα άντίπαλόν του Κομμα.»

(«Εκδηρύξ» της 9 Ιουνίου 1932)

Αλλά λημονών ο «Εκδηρύξ» τι είχε γράψει την προτεραίαν, γράφει και τά έξής: άνείθετα εις τό φύλλον του της 10 τρέχοντος :

«Αλλά έπιβάλλεται, όπως ο Δαός παραλλήλως προς την κρίσιν της στάσεως του Φιλελευθέρου Κομματος, κατά την τελευταίαν κυβερνητικήν κρίσιν, στρέψη τιμηρόν την προσήν των και προς τά λοιπά της άντιπολιτεύσεως Κομματα και ιδία προς τό μεζόνος σημασίας ΔΑΪΤ'ΚΟΝ τοιούτον:»

—Και εξακολουθών τούς είνους του γράφει εις τό φύλλον της 12ης τρέχοντος :

«Τό Φιλελεύθερον Κομμα, όσον και άν άντιτίθεται πολιτικώς και ιδεολογικώς του ΔαΪτ'κού Κομματος, δέν διαφέρει αυτού. (Φοβέον Ηλίσ και σέ αξόν Γή;) όσον άφοι έ την έθνικήν κοινωνικήν συνθήσιν και άποστολήν. Αμρότα άδωκνται έκ τή, αυτής λαΪκής βάσεως, άκολουθούν ΑΝΙΠΘΕΤΟΥΣ δρόμους, άλλ' ΕΝΩΜΟΝΤΑΙ έν τφ άπιδιώξει του ίδιου άντικειμενικού σκοπού, ένώς καλλιετέρου έθνικού μέλλοντος, έντός του πλαισίου του ύφισταμένου κοινωνικοοικονομικού καθεστώτος. Αέν είναι δέ ΞΕΝΑ ΠΡΟΣ ΔΑΔΗΛΑ, ότον φαίνεται έκ πρώτης όψεως... (Φοβέον και πάλιν Ηλίσ και στέναξον Γή;)»

«Αντιθέτως: μάλιστα συγγενεύουν στανθ: (τά δύο Κομματα τό Βενιζελισμόν και τό ΔαΪτ'κόν) και ο αύτός όρκος πίστωσης προς τάς ήθικάς κοινωνικάς Αρχάς δημοουργεί δι' άμρότα τάς ίδίας συγγενικάς ύποχρεώσεις (ή τάς βενιζελική άναίδεια, ήν θά έξήλασεν και τά σκυλιά!) προς άμναν του κοινωνικού Οικοδομήματος, έναντίον ολασθή-

ποτε άταλής. Υπάρχει όμως και μία άπειλή; Αδιότακτος ναί. Καί καθ' όλην μέν την Χώραν, συγκαταριθμώως δε εις την Ηπειρον έκ μέρους του κ. Μυλωνά, όστις έμφανίζεται ως φορέας του κηρύγματος της άνατροπής» («Εκδηρύξ» 12ης Ιουνίου) «Αρθρον: «Επί του άνακαινώδεντος του ΔαΪτ'κού Σκόλου»)

Είναι ή πρώτη φορά καθ' ήν άκούομεν έκ στόματος του ένταυθα όργάνου του μεστού κακοεργιδν όρθοδόξου Βενιζελισμού «Εκδηρύκος», τοιούτους αίνους, άντί ύβρεων, συκοφαντιών και χλευασμών... Ο διευθυντής του «Εκδηρύκος», βλέπει την άκάθεκτον έπερχομένην έναντίον του Βενιζελισμού φοβερήν και τοιγίδα, έν τφ προσώπφ του τιμωτάτου ΔαΪτ'κού ένταυθα Κομματος έπιδιώκει την σύμπραξιν του, ως σανίδα σωτηρίας. Γδού ο σκοπός των κροκοδειλών δακρύων του.

Αλλά άδίκως καταπονείται δια να μάς πείσθ. «Φοβόσθ τούς Δαναούς, κύν δώρα φέροντες». Αν υπάρχουν δύο ή τρεις έν όρφ έκ των ένταυθα μη βενιζελικών, άνοηταίνοντες και έθελουφλούντες ή και διάλογίζόμενοι δια τά καθ' ήμάς, και ύποφωτισμένους περ έ συμμάχιας του έν Ηπειρφ ΔαΪτ'κού Κομματος, κατά τάς προκειμένας βουλευτικές έλογάς, μετά του βενιζελικού Κομματος, του άνάδραως τουφεκισάντος εις τό πεδόν του Γουδή του; Έξ Έθνομάρτυρας του Έλληνισμού, του προστατεύσαντος όλους τούς φίλους του καταχραστάς του κατασπαταλήσαντος, προς κοροσμόν των μελών του, τόν δημόσιον Πλοΰτον της Ελλάδος και του βυθίσαντος εις την άιμον χρεωκοπίαν την τιμάν μας Ελλάδα, δέν θά μάς παραύρουν οι δύο ή τρεις ύτοι. Δέν είμεθα τόσον άλοοί ή άφελείς, ή άνόητοι, όττα να λησμονήσωμεν την φθοροποιόν δύναμιν και όρσιν του Βενιζελίου, και τά κακά, τά όποια έπεσφρευσεν ούτος, έκτός των χυθότων αϊμάτων μας, εις την Ελλάδα από του 1916, δε, δια της προδικτικής του έπαναστάσεως της Θεσσαλονίκης και της παραδόσεως της έλευθέριας μας, Ελλάδας εις τά δαμά του Σεβέρη και των Σενεγαλέζων της Γαλλίας, έδίδασκε την Ελλάδα, μέχρι σήμερα, ότε την έβριψαν εις τόν Κατάσθ της χρεωκοπίας! Συμμαχία μεταξύ ΔαΪτ'κού Κομματος και Βενιζελισμού είναι ταύτόν του να συμπρωτεύωμεν μετά του Βενιζελίου τάς βενιζελικάς καταχρήσεις, τάς βενιζελικάς σπατάλας και την έργω του χρεωκοπίαν της. Ελλάδα! Συμμαχία μεταξύ του τιμωτάτου και έθνικωτάτου ΔαΪτ'κού Κομματος μετά του Βενιζελισμού τόσον έν Ηπειρφ,

όσον και εις όλην την Ελλάδα είναι ή άδύνατος και άφύσικος συμμαχία μεταξύ Φωτός και Σκότους, Αληθείας και Ψεύδους, Αρετής και Αμαρτίας, Τιμότητος και Έγκλήματος, Θύματος και Θύτου!

Είμεθα άπρονδοί έχθροι του Βενιζελισμού, διότι είμεθα τίμιοι, και φιλοπάτριδες, και, ως τοιούτοι, έπιθυμούμεν την έκ του προσώπου της Ελλάδος εξαφάνισίν του και θά έργασθώμεν όπως και μέχρι τεύθε εξαγάσθωμεν, προς καταστροφήν του. Είμεθα δε πρόθυμοι να συμμαχήσωμεν και με τόν Διέβολον άκόμη δια να έδωμεν δύοντα δια παντός τόν Αστέρη του Βενιζελίου! Σύμπραξις του έν

ταύθα ΔαΪτ'κού Κομματος, τό όποιον άντεπροσώ εύσαμεν και έν φυλακαίς και έν έξορίαις και έν άλλοις διωγμοίς, καί έρημίαις, είναι δι' ήμάς άρνησις της Ιστορίας του ΔαΪτ'κού Κομματος έν Ελλάδα, του όποιου ο άρχηγός έτοιμασθή εις τό Γουδί, μετά των έντιμωτάτων συνεργατών του, με πυρετόν 41 1)2 βαθμών. Τοιαύτη μορφή σύμπραξις είναι δι' ήμάς καθαρά προδοσία, την όποιαν δέν θά διαπρόσβην ποτε, ποτέ εις τόν αΐωνα!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Υποψήφιος βουλευτής του ΔαΪτ'κού Κομματος έν τφ Νηφ' Ιωαννίνων

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΜΗΔΕΙΑΣ

Η «Ελευθερία» λυπείται ελλειπρώς διότι δέν έπρόφθασε να καταχωρήσθ εις τό προχθεσινόν φύλλον της, τό κατωτέρω άρθρον του έκλεκτού της συνεργάτου κ. Χάρη Μ. Κιούρη, καί έφθασε άργά εις τά Γραφεία της συντάξεως.

Προβλίνουσα σήμερα με ιδιαιτέραν εδχαρίστησιν εις την δημοσίευσιν του λίαν ένδ.αφρόντος αυτού άρθρου σχετικού με την πρό κινων ήμερών δοθείσαν καλλιτεχνικήν παράστασιν της «Μηδείας» εκδ. Εφριπίδου πιστεύει λόγω του διαβδωμάδαίου, της έκδόσεώς της, τό άναγνωστικόν μας και νόν θά συγχωρήσθ την μικράν αυτήν καθυστέρησιν.

Η κατά την νύκτα της παρελθούσης Πέμπτης παράστασις της «Μηδείας» του Ευριπίδου που άνέβασαν με φιλότιμη και εύγενική προσπάθεια οι μαθήτριες της έκτης τάξεως του Γυμνασίου Οηλίων εις τό Κινηματοθέατρον Έυστρατιάδου, δέν είναι βέβαια γεγονός έστέρη μένον καλλιτεχνικής σημασίας.

Εις μίαν πόλιν, ή όποια, από μακρού χρόνου εδίδασκε εις πρωτοφανή πνευματικήν και καλλιτεχνικήν άφάνειαν, εις την όποιαν τίποτε δέν προδίδει διάθεσιν δια στοιχειώδη πνευματικήν άνάγκην, δια μίαν έπισκόπιον τριούρω και κατά συνέπειαν περισυλλογήν ύμνων στοιχείων δια την δημιουργίαν μιας πνευματικής άποσφαίρας, γεγνότα ό ή παράστασις της Μηδείας, διακόπτουν, προς στιγμήν τό «αταθλητικόν και μονότονον ρυθμόν της άπαρχακής ζωής ή ένδυμνιστικής μερικώς πράγματι εις την ζωήν που γοητεύουν άληθινά, και έκ νομοποιούν κάπως και πασχίζουν να ζωντανέωσιν τά σχεδόν άπονεκρωμένα καλλιτεχνικά διαθέσεις διανορούμενων και αλδοθανικών συνανθρώπων. Αυτοί είναι που θέλουν μεσικά μίαν άπολύτρωσιν, και εσάμεις νίκη καί π. ύ θά τους έμπνήσθ, πειθ. β. ός κι άνέλπτος είναι ο πόθος της άπολύτρωσθ: άπ' τό βάρος τό διαβδωμάτα της φοιτητικής μονοτονίας, και άρχίζουν να σκέπτονται πως εκάτι πρέπει να γίνει, άλλ' άλλωμονο, λόγια στά χμέα. Ο χαμός της μοιρολατρίας τους δίνει, κ' άνφ' θέλουν να σηκώσουν τά χέρια τους, καταφέρουν βαρύνοντες σάν πρώτα. Καί οά, λέ, σ' έπωδδ επί τά θέλεις; δέν γίνεται άδδ τίποτε. Καί γυρίζουν στο ίδιο τραπέζι. Τό ίδιο λέν και οι άλλοι οι νέοι. Αλλά ός τοι τώρουν πάρει στα γερά.

Πιστεύουν άληθινά πως δέν μπορεί να γίνει τίποτε και τό αρραβένουν. Και όμως κι αυτοί είναι παιδ ύπαιθρου για τό κατέστημα τούτο, και όλοι μέσθν άπ' όφρα τους συνηγόσαν σέδ να παρουσιαστεί ή φαιχτή αυτή άποσταλματική. Εκ' άλλωμονο—οι δούτεροι αυτοί οι νέοι—είναι οι παιδ ύπάλου και ή έδιαφορία τους, είναι παιδ έγκληματική ά: την άτάλογη που δείχνουν οι παιδ άρμαί, έκείνοι,

που καρτερούν την φωτεινή των νέων να έκδηλωθί για να την δυναμώσουν με της έμπειρίας την δύναμη κι' έγκαρτέτησθ.

Αλλά τά κορίτσια προχτές μάς διέψυσαν και μάς έδειξαν πως άν δέν γίνεται τίποτε δέν φαίται ο κόπος, δέν φαίται ή Μείρα. Φταίμε: μες οι ίδιοι που σταυρώσαμε τά χέρια μας.

Η παράστασις αυτή δέν ήταν για ήμάς, ή παράστασις έδωε Γυμνασίου. Δέν ήταν ή μονόπλευρη έκδήλωσις μιας φιλότιμης προσπάθειας και έργασίας των μαθητριών με την καθοδήγησιν του κολού Γυμνασίου κ. Σακελλαρίου. Ήταν τά κορίτσια των καλών οικογενειών της πόλεως που έδειξαν πως έχουν διάθεση να δώσουν πρώτες αυτές: όλες τές προσπάθειές του σ' ένα καλλιτεχνικό έξπνισμό. Ήταν τά κορίτσια που θά βγούν ύστερ' από λίγες βδομά εις στην Κοινωνία, με γαρή τη φλόγα στην καρδιά, με καταμάδαρο τό μυαλό και με την διάθεση ποράπλευρα στην οικιακή κι' στην έξωτερικήν τους εργασία, να συνείνουν με τές καλές τους δυνάμεις, πρώτα απ' όλα με την έξοχέλευτη φλόγα τους, στην δημιουργίαν πνευματικών και καλλιτεχνικών έκδηλώσεων τυτόπουδεν καταλλήλασσουσιμα ταυθύνκαις δηγηθησούν. Αυτά ήταγνόμες ή καλλιτεχνική άπιδιώκησις, γάτως με τόση έπιμέλεια ο διακεκομμένος Γυμνασίου κ. Σακελλαρίου. Τί συγκινητική χειρονομία, που τές τιμή άληθινά... Ήταν τά παιδά που ύπεσφάσαν να γκαρμίσουν τά είδωλα, για να ζωντανέωσιν καί άληθινό, καί που έκφράζει την ζωήν, την πνευματική ζωή. Ήταν μια δύναμη φωνή για άπολύτρωσθ. Για να ζωή. Τό σημαίωμα τούτο δέν έπείκει καν όσον κοινική. Δέν πηγάζει βέβαια να κάμνι κάνας κριτική εις έργα που δέν παίζονταύτα άπό έρασιτέχνες άκόμη. Αύριον άυτοί άν συνασπισθούν άν οργανωθούν κάπως καλύτερα, θα μπορούσαν να γελών και καλοί ερασιτέχνες. Υπάρχει όμως έα σημείον που μάς ενδιαφέρει: ή φλόγα της δημιουργίας. Την φλόγα αυτή την έχουν τά κορίτσια αυτά και τό έδειξαν αυτό. Η «Μηδεία» που άνέβασαν, την έδωσαν με κάθε δυνατή προσπάθεια, κι'

